

1. Một người đàn ông xấu số Anh xây dựng thành phố của mình vô cùng rực rỡ và thịnh vượng vì đi lạc trong chính mê cung rác của mình.

Các điều tra viên cho rằng, nguyên nhân khiến ông Gordon Stewart, 74 tuổi, chết là do mất nước sau khi không thể thoát khỏi hàng đống vỏ chai, thùng, túi nilon, rác thải.

Rác thải là "tình yêu" của người nghèo.

Nhân chứng kể lại các sĩ quan phải đi một vòng một núi rác có mùi rất kinh khủng trong căn nhà của ông Stewart, vì ông sợ rằng chúng đã xây dựng thành phố quanh nhà.

Đã có thể lọt vào căn nhà này, cảnh sát đã phải gọi đến một đội chuyên nghiệp của trung tâm tìm kiếm cứu nạn. Trước cho cảnh sát là các thiết bị bẫy chuột, máy dò, công cụ chuyên dụng, máy phân tích và các camera để dò tìm những khu vực đã quá giờ hạn ô nhiễm, vùng khí độc hại, dù việc này rất nguy hiểm đối với con người. Một hàng xóm gần tên nói: "Ông ấy là một người nghèo, nhưng lại rất tử tế. Ông ta là một nhà sưu tập. Mọi lần tôi thấy ông ấy trở về là những thùng những túi, bìa cũ. Ông Stewart không có người thân"

hàng ngày ở đây, ông ấy khá dễ dãi. Dù ông ấy sống trong thế giới riêng của chính mình. Thút buốt khi nói rằng, chính cái niềm say mê kỳ lạ về rác ấy đã gây ra một “bị kịch” cho ông”.

2. Cô bà Bridget Molyneux, 75 tuổi, ở Anfield, Liverpool, Anh, từng nghĩ mình may mắn khi nhìn thấy được 5 bóng Anh rơi trên đường và cúi xuống nhặt lên, nhưng hóa ra đó chỉ là một tờ biên lai, nên bà để nó lại cho cũ. Thút không may cho bà, một nhân viên báo vệ đường phải đi ngang nhìn thấy liền phải bà 75 bóng Anh và tức giận. Con gái bà tức giận đến “huyền thoại” và cố gắng giải thích cho anh nhân viên kia hiểu rằng ở Anfield vẫn có trận bóng đá, nên đường phải sạch sẽ như rác. Tuy nhiên, nhân viên báo vệ đường phải vẫn còn quy tắc bắt bà nộp phạt với lý do “nếu thấy đó là rác thì phải mang về nhà chứ không được bỏ giữa đường”.

3. Kiến trúc sư Folke Köebberling và nghệ sĩ Martin Kaltwasser, người Đức, sáng tạo nên phòng tranh “độc nhất vô nhị”, phòng tranh tái rác. Chi phí cho ngôi nhà được dùng để trưng bày tranh này gần như bằng 0, vì nguyên liệu chính chỉ có rác và 40 người tình nguyện.

Hai nghệ sĩ sáng tạo nên một không gian Amphis tinh tế tại miền quê gần Cambridge cùng với sự giúp đỡ của 40 tình nguyện viên. Họ cùng nhau xây dựng công trình hữu ích này bằng việc tận dụng những cái của ra vào, của sẵn có, nhưng đồ đạc và bàn học quá “già”. Ông Köebberling chia sẻ cảm xúc: “Chúng tôi rất tự hào. Nó là ngôi nhà đầu tiên được xây dựng hoàn toàn từ rác và chi phí bằng gần như bằng 0.” Hiện ngôi nhà tái rác “ngọt” tại Trung tâm Wysing Arts, đường Fox, Cambridge, Anh và được dùng cho việc triển lãm nghệ thuật và chiếu phim.

4. Trong khi nhiều nhà thám hiểm tài ba tham vọng đặt chân tại ngọn núi Everest để thám hiểm khảo sát được đường trên đỉnh cao nhất của thế giới thì họa sĩ Jeff Clapp, người Mỹ lại chọn mua lên đó để lấy rác thôi. Việc làm có vẻ “khác người” này đem lại cho gia đình anh một số tiền không nhỏ khi biến đồ rác thải trên đỉnh núi cao nhất thế giới thành những tài sản có giá trị.

Sau khi được một tài liệu về rác thải của Everest, năm 2004, Clapp tới Nepal và mang về Mỹ một xe ô tô chở đầy những bình oxy phế thải. Sau đó, Clapp thành lập một công ty nhỏ, biến những bình chứa oxy bằng nhôm này thành những cái bát, quần chuông trưng bày và nhiều đồ trang trí khác nhau khuyến khích mọi người sử dụng để tái chế đồ báo vệ môi trường.

Tóm tắt những “bức vẽ” ban đầu, giờ đây, các sản phẩm của Clapp có hiệu riêng “Bells from

Everest". Giá mỗi chiếc chuông từ 1.600 từ 3.000 USD và từ 500 từ 1.500 USD cho mặt bát nhôm.

Dù giá của những sản phẩm này không rẻ chút nào nhưng với những người không thể leo lên đỉnh Everest, đó là những món đồ có ý nghĩa. Clapp cũng cho biết, anh hy vọng có thể kết hợp với các nhà tài trợ để mở rộng dự án, để người khác làm mặt bát phật tài lộc. Anh cũng muốn viết một cuốn sách về công việc thú vị mà anh đang theo đuổi.